

7. Ar vartojimo kredito sutarties atveju kredito davėjas neturi galimybės reikšti prieštaravimo remdamasis tuo, kad vartotojas neteko Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje numatytos teisės atsisakyti sutarties, kai:

a) Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalyje nustatyta privaloma informacija nebuvo nei nustatyta tvarka pateikta kredito sutartyje, nei buvo nustatyta tvarka suteikta vėliau ir todėl Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 1 dalyje numatytas sutarties atsisakymo laikotarpis neprasisėdėjo?

b) (jeigu į šio klausimo a dalį būtų atsakyta neigiamai):

teisės netekimas iš esmės grindžiamas nuo sutarties sudarymo praėjusiu laikotarpiu ir (arba) visišku abipusiu sutarties įvykdymu, ir (arba) kredito davėjo disponavimu jam grąžinta paskolos suma arba kredito garantijų grąžinimu, ir (arba) (su kredito sutartimi susietos pirkimo-pardavimo sutarties atveju) tuo, kad vartotojas naudojosi finansuotu turtu arba jį pardavė, tačiau vartotojas reikšmingu laikotarpiu ir reikšmingų aplinkybių susidarymo momentu ne dėl savo kaltės nieko nežinojo apie tebeturimą teisę atsisakyti sutarties, o kredito davėjas negalėjo preziumuoti, kad vartotojas apie ją žino?

8. Ar vartojimo kredito sutarties atveju kredito davėjas neturi galimybės reikšti prieštaravimo remdamasis tuo, kad vartotojas piktnaudžiauja Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje numatyta teise atsisakyti sutarties, kai:

a) Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalyje nustatyta privaloma informacija nebuvo nei nustatyta tvarka pateikta kredito sutartyje, nei buvo nustatyta tvarka suteikta vėliau ir todėl Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 1 dalyje numatytas sutarties atsisakymo laikotarpis neprasisėdėjo?

b) (jeigu į šio klausimo a dalį būtų atsakyta neigiamai):

teisės netekimas iš esmės grindžiamas nuo sutarties sudarymo praėjusiu laikotarpiu ir (arba) visišku abipusiu sutarties įvykdymu, ir (arba) kredito davėjo disponavimu jam grąžinta paskolos suma arba kredito garantijų grąžinimu, ir (arba) (su kredito sutartimi susietos pirkimo-pardavimo sutarties atveju) tuo, kad vartotojas naudojosi finansuotu turtu arba jį pardavė, tačiau vartotojas reikšmingu laikotarpiu ir reikšmingų aplinkybių susidarymo momentu ne dėl savo kaltės nieko nežinojo apie tebeturimą teisę atsisakyti sutarties, o kredito davėjas negalėjo preziumuoti, kad vartotojas apie ją žino?

(¹) 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinanti Tarybos direktyvą 87/102/EEB (OL L 133, 2008, p. 66).

2020 m. gegužės 14 d. Sofiyski rayonen sad (Bulgarija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje „Toplofikatsia Sofia“ EAD, „Chez Elektro Balgaria“ AD ir „Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia“ EOOD

(Byla C-208/20)

(2020/C 255/15)

Proceso kalba: bulgarų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Sofiyski rayonen sad

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovės: „Toplofikatsia Sofia“ EAD, „Chez Elektro Balgaria“ AD ir „Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia“ EOOD

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 20 straipsnio 2 dalies a punktas, siejamas su Pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnio 2 dalimi, nediskriminavimo ir procesinių priemonių lygiavertiškumo per nacionalinį teismo procesą principai taip pat [2001 m. gegužės 28 d. Tarybos] reglamento (EB) Nr. 1206/2001⁽¹⁾ dėl valstybių narių teismų tarpusavio bendradarbiavimo renkant įrodymus civilinėse ar komercinėse bylose 1 straipsnio [1 dalies] a punktas turi būti aiškinami taip, kad jei pagal teismo, į kurį buvo kreiptasi, vidaus teisę numatyta, kad šis turi *ex officio* surinkti oficialią informaciją apie atsakovo adresą savo valstybėje ir jei nustato, kad atsakovas yra kitoje Europos Sąjungos valstybėje, nacionalinis teismas, į kurį buvo kreiptasi, privalo surinkti informaciją apie atsakovo adresą ir iš jo gyvenamosios vietos valstybės kompetentingų institucijų?
2. Ar 2012 m. gruodžio 12 d. [Europos Parlamento ir Tarybos] reglamento (ES) Nr. 1215/2012⁽²⁾ dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 5 straipsnio 1 dalis, siejama su principu, pagal kurį nacionalinis teismas privalo garantuoti procesines teises, kad būtų veiksmingai apgintos teisės, kylančios iš Sąjungos teisės, turi būti aiškinama taip, kad nacionalinis teismas, nustatydamas skolininko įprastinę gyvenamąją vietą kaip sąlygą, kuri yra būtina pagal vidaus teisę vykdant vienašalį formalų procesą nerenkant įrodymų, kaip kad mokėjimo įsakymo dėl piniginės prievolės įvykdymo procedūra, privalo kiekvieną pagrįstą įtarimą, kad skolininko įprastinė gyvenamoji vieta yra kitoje Europos Sąjungos valstybėje, aiškinti kaip teisinio pagrindo priimti mokėjimo įsakymą nebuvimą arba atitinkamai – kaip pagrindą, dėl kurio mokėjimo įsakymas neįgyja teisinės galios?
3. Ar 2012 m. gruodžio 12 d. [Europos Parlamento ir Tarybos] reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 5 straipsnio 1 dalis, siejama su principu, pagal kurį nacionalinis teismas privalo garantuoti procesines teises, kad būtų veiksmingai apgintos teisės, kylančios iš Sąjungos teisės, turi būti aiškinama taip, kad, net jei to nėra aiškiai apibrėžusi teisės nuostata, pagal ją nacionalinis teismas privalo *ex officio* panaikinti priimtą mokėjimo įsakymą, jam po mokėjimo įsakymo dėl konkretaus skolininko priėmimo nustačius, kad šis skolininkas greičiausiai neturi įprastinės gyvenamosios vietos teismo valstybėje, ir su sąlyga, kad pagal nacionalinę teisę tai yra kliūtis dėl tokio skolininko priimti mokėjimo įsakymą?
4. Jeigu atsakymas į 3 klausimą būtų neigiamas, ar jame nurodytos nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad pagal jas nacionalinis teismas privalo panaikinti priimtą mokėjimo įsakymą, jei patikrino ir aiškiai nustatė, kad skolininkas teismo, į kurį buvo kreiptasi, valstybėje neturi įprastinės gyvenamosios vietos?

⁽¹⁾ OL L 174, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k, 19 sk., 4 t., p. 121.

⁽²⁾ OL L 351, 2012, p. 1.

2020 m. birželio 1 d. pareikštas ieškinytis byloje Europos Komisija / Italijos Respublika

(Byla C-227/20)

(2020/C 255/16)

Proceso kalba: italų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama R. Tricot, G. Gattinara

Atsakovė: Italijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

Ieškovė Teisingumo Teismo prašo:

1. pripažinti, kad nepriėmusi taisyklių dėl sankcijų, taikomų pažeidus 2014 m. balandžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 511/2014 dėl Nagojos protokolo dėl galimybės naudotis genetiniais ištekliais ir sąžiningo bei teisingo naudosis, gaunamos juos naudojant, pasidalijimo naudotojams skirtų atitikties priemonių Sąjungoje⁽¹⁾ 4 ir 7 straipsnius, nesiėmusi visų priemonių, reikalingų užtikrinti, kad tokios taisyklės bus taikomos ir numatytos sankcijos bus veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios, ir nepranešusi Komisijai apie minėtas taisykles dėl sankcijų iki 2015 m. birželio 11 d., Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Reglamento Nr. 511/2014 11 straipsnį;
2. priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.